

Sygn. akt VI Ka 286/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w E. VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Prabucka - Ochniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w E. A. B.

przy udziale przedstawiciela Naczelnika (...) - (...) Skarbowego w O. P. S.

po rozpoznaniu w dniach 16.11. 2017r., 31.01 i 30.03. 2018r., w E. sprawy:

M. W. (1) s. P. i M. ur. (...) w W.

S. A. (1) s. J. i J. ur. (...) w E.

G. G. (1) s. J. i G. ur. (...) w K.

P. J. (1) s. F. i B. ur. (...) w E.

oskarżonych z art. 107§1 kks

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika interwenienta i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w E. z dnia 11 kwietnia 2017 r., VIII K 264/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla zaskarżony wyrok w pkt. I w całości i w pkt. VI odnośnie kosztów i opłaty dotyczących M. W. (1) i umarza postępowanie karne w zakresie czynu M. W. (1),

b) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonych S. A. (1), G. G. (1) i P. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 1/5 kosztów za postępowanie odwoławcze, przy czym zwalnia ich od opłat, zwalnia interwenienta od ponoszenia 1/5 kosztów za postępowanie odwoławcze; zaś w pozostałym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **VI Ka 286/17**

UZASADNIENIE

sporządzone co do oskarżonych M. W. i G. G.

M. W. (1), został oskarżony o to, że w okresie od 07.11.2014 r. do 17.03.2015r. w Sklepie (...) przy ul. (...) w E. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o. o., urządzał gry na automacie w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. nr 201 z 2009r. póź. 1540 z późn. zm.) tj. na automacie A. H. M. F. oznaczony numerem H. (...) będący w dyspozycji firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W., wbrew przepisom art. 3, art. 4, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1, art. 23

oraz art. 23a ust.1 w/w ustawy o grach hazardowych tj. w szczególności bez wymaganej koncesji oraz poza kasynem gry, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

S. A. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 07.11.2014 r. do 17.03.2015r. w Sklepie (...) przy ul. (...) w E. będąc osobą odpowiedzialną jako serwisant, urządzał gry na automacie w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. nr 201 z 2009r. póź. 1540 z późn. zm.) tj. na automacie A. H. M. F. oznaczony numerem H. (...) będący w dyspozycji firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W., wbrew przepisom art. 3, art. 4, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1, art. 23 oraz art. 23a ust.1 w/w ustawy o grach hazardowych tj. w szczególności bez wymaganej koncesji oraz poza kasynem gry, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107§1 kks.

G. G. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 07.11.2014 r. do 17.03.2015r. w Sklepie (...) przy ul. (...) w E. jako właściciel firmy (...) G. G. (1) Sklepy (...), prowadził gry na automacie w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. nr 201 z 2009r. póź. 1540 z późn. zm.) tj. na automacie A. H. M. F. oznaczony numerem H. (...) będący w dyspozycji firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W., wbrew przepisom art. 3, art. 4, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1, art. 23 oraz art. 23a ust.1 w/w ustawy o grach hazardowych tj. w szczególności bez wymaganej koncesji oraz poza kasynem gry, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks.

P. J. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 07.11.2014 r. do 17.03.2015r. w Sklepie (...) przy ul. (...) w E. będąc osobą odpowiedzialną jako podmiot serwisujący, urządzał gry na automacie w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. nr 201 z 2009r. póź. 1540 z późn. zm.) tj. na automacie A. H. M. F. oznaczony numerem H. (...) będący w dyspozycji firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W., wbrew przepisom art. 3, art. 4, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1, art. 23 oraz art. 23a ust.1 w/w ustawy o grach hazardowych tj. w szczególności bez wymaganej koncesji oraz poza kasynem gry, tj. o przestępstwo skarbowe z 107 § 1 kks.

Sąd Rejonowy w E. wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2017r. w sprawie VIII K 264/16 rozstrzygnął, iż:

I. oskarżonego **M. W. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu oskarżeniem, z tym odmiennym ustaleniem, iż urządzał on gry wbrew przepisom art.3, art.4 ust.1, art. 6 ust. 1, art.9, art. 23 ust.1, art. 23a ust.1 w/w ustawy o grach hazardowych, tj. w szczególności bez wymaganej koncesji, bez zatwierdzonego regulaminu, bez rejestracji automatów, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks w zw. z art.9 §3 kks i za czyn ten na podstawie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 złotych,

II. oskarżonego **S. A. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu oskarżeniem, z tym odmiennym ustaleniem, iż urządzał on gry wbrew przepisom art.3, art.4 ust.1, art. 6 ust. 1, art.9, art. 23 ust.1, art. 23a ust.1 w/w ustawy o grach hazardowych, tj. w szczególności bez wymaganej koncesji, bez zatwierdzonego regulaminu, bez rejestracji automatów, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks i za czyn ten na podstawie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 złotych,

III. oskarżonego **G. G. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu oskarżeniem, z tym odmiennym ustaleniem, iż urządzał on gry wbrew przepisom art.3, art.4 ust.1, art. 6 ust. 1, art.9, art. 23 ust.1, art. 23a ust.1 w/w ustawy o grach hazardowych, tj. w szczególności bez wymaganej koncesji, bez zatwierdzonego regulaminu, bez rejestracji automatów, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks i za czyn ten na podstawie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 złotych,

IV. oskarżonego **P. J. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu oskarżeniem, z tym odmiennym ustaleniem, iż urządzał on gry wbrew przepisom art.3, art.4 ust.1, art. 6 ust. 1, art.9, art. 23 ust.1, art. 23a ust.1 w/w ustawy o grach hazardowych, tj. w szczególności bez wymaganej koncesji, bez zatwierdzonego regulaminu, bez rejestracji automatów, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks i za czyn ten na podstawie

art. 107 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych,

V. na podstawie art. 30 § 5 kks orzeka na rzecz Skarbu Państwa przepadek dowodów rzeczowych w postaci automatu do gry i zatrzymanych w nim środków pieniężnych w kwocie 1515 zł, przechowywanych w magazynie depozytowym Oddziału Celnego w G., poz. ks. mag. (...) oraz na koncie sum depozytowych Izby Celnej w O.,

VI. zasądza od wszystkich oskarżonych koszty postępowania po 1/4 ich wysokości od każdego z nich oraz obciąża oskarżonego M. W. (1) opłatą w wysokości 3000 złotych, oskarżonego S. A. (1) opłatą w wysokości 800 złotych, oskarżonego G. G. (1) opłatą w wysokości 490 zł, oskarżonego P. J. (1) opłatą w wysokości 1000 złotych.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się:

1. pełnomocnik interwenientów (...) Sp. z o.o. który zaskarżył wyrok w całości na korzyść interwenienta i wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego (art. 107 § 1 kks w zw. z art. 6 ust. 1 ugh, art. 14 ust. 1 ugh, art. 3 ugh, art. 4 ust. 1 ugh, art. 9 ugh, art. 23 ugh, art. 23a ust. 1 ugh, art. 107 § 1 kks w zw. z art. 2 ust. 3-5 ugh, art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej w zw. z bezpośrednio skutecznym art. 8 ust. 1 dyrektywy nr 98/34/WE)

- naruszenie art. 30§5 kks ,

i stawiając takie zarzuty wniósł o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonych,

2. obrońca oskarżonych M. W., S. A. i P. J., który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonych i wyrokowi zarzucił:

- naruszenie art. 17§1 pkt. 7 kpk w zw. z art. 6§2kks w zakresie wydania wyroku skazującego co do osoby M. W.,

- naruszenie art. 107§1kks, art. 10§4kks, art. 10§3kks,

-naruszenie przepisów postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 7 kpk,

- błąd w ustaleniach faktycznych

i stawiając takie zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w stosunku do oskarżonego M. W., natomiast w stosunku do pozostałych oskarżonych o zmianę wyroku poprzez ich uniewinnienie.

3. obrońca oskarżonych M. W., S. A., G. G. i P. J., który zaskarżył wyrok co do tych oskarżonych i wyrokowi zarzucił:

- brak możliwości stosowania art. 6 ust. 1 ugh i przypisania oskarżonym umyślności na płaszczyźnie strony podmiotowej czynu z art. 107§1kks,

- kontratyp z art. 10§3kks lub z art. 10§4kks,

- obrazę prawa materialnego (art. 107§1kks polegającego na działaniu wbrew art. 3, art. 4, art. 6 ust. 1, art. 9, art. 23 i art. 23a ugh),

i stawiając takie zarzuty wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie o umorzenie postępowania w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje co do zarzutów, które miały skutkować uniewinnieniem oskarżonych M. W. i G. G. nie zasługiwały na ich uwzględnienie. Natomiast sąd odwoławczy uznał zasadność zarzutu z apelacji dot. M. W. o umorzenie

postępowania z uwagi na wystąpienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439§1 pkt. 8 kpk w zw. z art. 17§1 pkt. 7 kpk (i uzasadnienie orzeczenia dot. osoby M. W. zostanie przedstawione poniżej w zakresie dot. stwierdzenia zastosowania tych przepisów).

Na wstępie należy stwierdzić, że co do zarzutów obrazy przepisów prawa wskazanych w apelacjach, to w ocenie sądu nie mogły one podważyć wniosków o zasadności stwierdzenia, że wszyscy oskarżeni co do zasady popełnili zarzucane im czyny z art. 107§1kks i że wynika to z prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Przy czym z uwagi na złożenie wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku przez obrońcę G. G., to rozważania zostaną ograniczone do zarzutów z apelacji obrońcy tego oskarżonego tj. apelacji autorstwa adw. M. R..

Bezsporne w sprawie jest to, że w dniu 17marca 2015r. w sklepie monopolowy (...) położonym w E. funkcjonariusze służby celnej ujawnili w ww lokalu automat do gier A. H. M. (...) będący w dyspozycji firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Po przeprowadzonym eksperymencie i po uzyskaniu opinii biegłego z zakresu mechaniki technicznej, ogólnej budowy i eksploatacji maszyn, teorii maszyn i mechanizmów techniki komputerowej ustalono, że automat ten oferuje gry o charakterze losowym i komercyjnym. Okoliczności tych nie kwestionował żaden ze skarżących. Tak więc automat taki jak zatrzymany w dniu 17.03.2015r. i oferujący gry o charakterze losowym i komercyjnym spełniał warunki by uznać go za automat oferujący gry hazardowe tj. takie których warunki urządzania i zasady prowadzenia działalności w tym zakresie określają przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (w skrócie - ugh). A dla przyjęcia, że dany oskarżony nie popełnił czynu z art. 107§1kks to należało wykazać, że nie urządzał on czy nie prowadził gier losowo-komercyjnych na ww automatach wbrew przepisom ustawy z 19 listopada 2009r.

Sąd I instancji stwierdził zaś w wyroku, że G. G. urządzał gry na tym automacie w okresie od 07.11.2014r. do 17.03.2015r. wbrew przepisom ustawy z 19.11.2009r. o grach hazardowych, wbrew m.in. art. 6 ust. 1 ugh, art. 23 ugh i art. 23a ust. 1 ugh tj. w szczególności bez wymaganej koncesji, bez zatwierdzonego regulaminu, bez rejestracji automatów. Wyrok w tym zakresie należy uznać za słuszny.

Nie można bowiem zgodzić się z argumentacją obrońcy G. G., że skoro art. 14 ust. 1 ugh w czasie czynu nie obowiązywał, to legalnym było urządzenie czy prowadzenie przez oskarżonych, w tym i G. G., gier na automacie wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych wymienionych w opisach czynów, w tym wbrew art. 6 ust. 1 ugh. Bowiem co do możliwości stosowania art. 6 ust. 1 ugh, tj. przepisu zawierającego wymóg, że gra na automatach może być prowadzona na podstawie koncesji na prowadzenie kasyna gry, to należy zaznaczyć, że w uchwale siedmiu sędziów S. N.z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 17/16 (OSNKW 2017, nr 2, poz. 7) – którą orzekający w niniejszej sprawie skład sądu odwoławczego podziela- przeprowadzono wywód zarówno w obszarze przepisów krajowych, jak i prawa unijnego, także w kontekście przepisu art. 91 ust. 3 Konstytucji RP, w związku z treścią wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 13 października 2016 r. w sprawie C-303/15 i ostatecznie przyjęto, że przepis art. 6 ust. 1 ugh nie miał charakteru technicznego. Charakter przepisu art. 6 ust. 1 ugh został zbadany w sprawie C-303/15 (...) i w wyroku z dnia 13 października 2016 r. w tej sprawie wyraźnie wskazano, że przepis ten, uzależniający prowadzenie działalności w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach od uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gry, nie stanowi przepisu technicznego w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, w związku z czym projekt tego uregulowania nie podlegał notyfikacji Komisji Europejskiej. A to oznacza to, że już sam art. 6 ust. 1 ugh mógł stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 kks, o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalały na ustalenie, że przepis ten został naruszony (patrz: też wyroki Sądu Najwyższego w sprawach V KK 23/17, (...) 26/17, V KK 28/17, V KK 24/17, IV KK 282/16, II KK 346/16, V KK 21/17).

Należy też zaznaczyć, że nie można zgodzić się z argumentacją obrońcy G. G., iż istnieje powiązanie między art. 14 ust. 1 ugh i art. 6 ust. 1 ugh, że przepisy te traktowano jako tożsame i wobec tego i art. 6 ust. 1 ugh w czasie czynu przypisanego nie obowiązywał. Bowiem w wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z 13.10.2016r. w sprawie C-303/15, w tezie 28 wyraźnie wskazano, że art. 14 ust. 1 ugh i art. 6 ust. 1 ugh nie mają charakteru sprzężonego i subsydiarnego względem siebie. Trybunał uznał tu za prawidłowe stanowisko z opinii Rzecznika Generalnego przedstawionej w dniu 7 lipca 2016r. do sprawy C-303/15, z którego wynika, że ograniczenia dotyczącego lokalizacji zapisanego w art. 14 ust. 1 ugh nie należy w ogóle uważać za element procedury udzielania zezwoleń z art. 6 ugh, bo wymóg dotyczący

zezwoleń i ograniczeń dotyczące lokalizacji charakteryzują się różnym zakresem i spełniają różne funkcje. Również w wyroku SN z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie V KK 21/17, to wyraźnie stwierdzono, że „mimo więc pewnego związku występującego pomiędzy art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, to jednak przepisy te mają niezależny od siebie charakter”. Skoro więc tylko art. 14 ust. 1 ugh miał charakter techniczny i powinien przed uchwaleniem zostać notyfikowany, a obowiązek taki nie istniał co do art. 6 ugh, to z pewnością skutek niedopełnienia procedury notyfikacji przepisu technicznego art. 14 ust. 1 ugh nie mógł odnosić się do całej ustawy i gratyfikować zupełnego braku poszanowania prawa w dziedzinie, która ze względu na bezpieczeństwo i porządek publiczny wymaga reglamentacji, a brak notyfikacji technicznego przepisu z art. 14 ust. 1 ugh nie mógł też prowadzić do wniosku o braku możliwości stosowania art. 6 ust. 1 ugh.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że o sprzężonym czy technicznym charakterze i art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh nie może przekonywać treść przywołanych w apelacji, wybranych, orzeczeń. Nie mogą one też wskazywać na to, że z pewnością art. 6 ust. 1 ugh w czasie czynu nie obowiązywał.

Nie wynika to jednoznacznie z postanowienia SN z 14.10.2015r. w spr. I KZP 10/15, skoro z uzasadnienia tego postanowienia wynika, że sąd poczynił rozważania głównie w obszarze oceny technicznego charakteru art. 14 ust. 1 ugh, a nie skupił się na wykazaniu też takiego charakteru art. 6 ust. 1 ugh.

Również pogląd zawarty w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 r. w spr. II KK 55/14, co do konsekwencji braku notyfikacji przepisów technicznych Komisji Europejskiej, ze wskazaniem, że przepisy techniczne zawarte w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych nie zostały notyfikowane Komisji, to również został odniesiony głównie do technicznego charakteru art. 14 ust. 1 ugh.

Także i postanowienie SN z 14 października 2015r. w sprawie I KZP 10/15 nie mogło przesądzić o tym, że z pewnością oskarżeni, w tym i G. G. mogli zasadnie przypuszczać, że i art. 6 ust. 1 ugh i art. 14 ust. 1 ugh mają charakter techniczny i obowiązują i że jest to pogląd powszechny.

Skarżący przytoczył bowiem w apelacji te orzeczenia, które miały wspierać jego tezę, że oskarżeni byli upewnieni, iż nienotyfikowane przepisy art. 6 ust. 1 ugh i art. 14 ust. 1 ugh nie obowiązują. Jednocześnie pominął to, że przecież zapadały i takie orzeczenia, które wskazywały na to, że mimo braku notyfikacji to przepisy z ustawy o grach hazardowych jednak obowiązują.

Dla przykładu należy wskazać, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 listopada 2013 r. sygn. akt I KZP 15/13 stwierdził, że orzeczenie (...) w kwestii potencjalnego charakteru technicznego normy prawa krajowego przy braku wypełnienia przez organ ustawodawczy obowiązku notyfikacji wynikającego z Dyrektywy 98/34/WE, nie jest równoznaczne z utratą mocy prawnej tego aktu. Z kolei w wyroku z dnia 23 lipca 2013 r. w sprawie P 4/11 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 135 ust. 2 ugh jest zgodny z art. 2 Konstytucji RP. Badając konstytucyjność tego przepisu Trybunał miał na uwadze także wyrok (...) z dnia 19 lipca 2012 r., stwierdził jednak, że ewentualna niezgodność ustawy hazardowej z prawem unijnym, zwłaszcza zaś niezgodność wynikająca z zaniedbań formalnoprawnych odpowiedzialnych polskich organów, nie wpływa automatycznie na ocenę zgodności treści zakwestionowanego przepisu ugh z Konstytucją RP. W ocenie sądu odwoławczego stanowisko prezentowane przez SN i TK w tych orzeczeniach ma bezpośredni wpływ na rozstrzygnięcie w niniejszym postępowaniu, gdyż przekonuje, że gdyby dany oskarżony faktycznie interesował się i zapoznał i z treścią przepisów ustawy o grach hazardowych i z orzecnictwem dotyczącym interpretacji obowiązywania niektórych z tych przepisów, to skoro z orzeczeń takich autorytetów jak SN i TK nie wynikało tak jednoznacznie - jak to przedstawił w apelacji skarżący-, by przepisy z ustawy o grach hazardowych, a w szczególności art. 14 ust. 1 ugh czy art. 6 ust. 1 ugh, nie obowiązywały, to nie miał on pewności, że przepisy te nie obowiązują, bazując tylko na wybranych orzeczeniach czy zapewnieniach innych osób związanych z firmą wynajmująca część jego lokalu (co wskazał w oświadczeniu G. G.), którzy w oczywisty sposób tak interpretowali przepisy, by osoby organizujące gry na automatach hazardowych wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych to je nadał organizowały.

Konkretnie zaś odnosząc to do osoby G. G., to nie wskazał on w swoich wyjaśnieniach czy w oświadczeniu z rozprawy odwoławczej by znał te orzeczenia, które przytoczył w apelacji jego obrońca. Wręcz oskarżony ten podał, że nie znał nawet przepisów ustawy o grach hazardowych. A skoro z wyjaśnień oskarżonego nie wynikało, by G. G. zapoznał się z orzeczeniami wskazanymi w apelacji przez obrońcę, to skarżący nie mógł się zasadnie powoływać na to, że w świadomości oskarżonego, opartej na tych orzeczeniach które wskazano w apelacji, to oskarżony uważał, że działa legalnie. Bowiem to, że jego obrońca znał te orzeczenia wcale nie oznaczało, że znał je G. G. i że kierował się ich treścią decydując się na udział w organizowaniu gier hazardowych. Tym bardziej, że G. G. w oświadczeniu z rozprawy odwoławczej, to położył nacisk na to, że był zapewniany przez przedstawicieli firmy wstawiającej automat, że nie wchodzi w konflikt z prawem i dodatkowo zapewniono go, że zapłaci wszystkie kary finansowe, gdyby takie były i że to wzbudziło jego wątpliwości. A taka treść oświadczenia wskazuje na to, że gdyby faktycznie działalność związaną z urządzaniem gier hazardowych na wstawionym do sklepu (...)G. automacie była w pełni legalna, to zbędne byłoby zapewnianie oskarżonego, że zostaną za niego zapłacone wszelkie kary finansowe. Ponadto skoro sam oskarżony tak naprawdę stwierdził, że nie zapoznał się z ustawą o grach hazardowych, a zapewnienia o ewentualnym zapłaceniu za niego kar finansowych wzbudziło jego wątpliwości, to obrońca nie mógł w niniejszej sprawie zasadnie powoływać się na to, że G. G. był utwierdzony w tym, że działa legalnie (a tym samym działał w usprawiedliwionym błędzie).

Ponadto art. 6 ust. 1 ugh nie był – w czasie czynu przypisanego oskarżonemu- powszechnie traktowany jako przepis techniczny czy nieobowiązujący (co wynika z wyżej przytoczonych przez sąd odwoławczy orzeczeń SN i TK, a także z orzecznictwa sądów administracyjnych). Ustawa o grach hazardowych w czasie czynu obowiązywała i nie została uchylona, art. 6 ust. 1 ugh (a także i 23, 23a tej ustawy) też obowiązywał przez cały czas czynu. Należy też skarżącemu wskazać, że art. 107§1kks penalizuje działania polegające na działaniu wbrew przepisom ustawy tj. w niniejszej sprawie wbrew przepisom ustawy z 29.11.2009r. o grach hazardowych. Z treści tej ustawy wynika zaś wiele obowiązków, których należy dochować, żeby legalnie organizować gry na automatach o szczególnym charakterze tj. losowo-komercyjnym, a niedochowanie tych obowiązków stanowi działania „wbrew przepisom ustawy” wskazane w art. 107§1kks. Należy też zaznaczyć, że w sytuacji, gdy sąd I instancji w opisie czynów przypisanych wskazał przepisy ustawy o grach hazardowych, które oskarżeni – w tym i G. G.- naruszyli, to do uniewinnienia oskarżonych niewystarczające jest wskazanie, że w ocenie skarżącego przepisy te nie obowiązywały.

Gry na automatach określonych w art. 2 ugh mogły być bowiem prowadzone i urządzone tylko po uzyskaniu koncesji na kasyno, co wyraźnie postanowiono w treści przepisu art. 6 ust. 1 ugh. W świetle przepisów całej ustawy o grach hazardowych ważne było bowiem nie tylko miejsce urządzania czy prowadzenia gier (gdyż art. 14 ust. 1 ugh dot. lokalizacji urządzania gier na automatach w kasynach), ale i to czy osoba prowadząca działalność regulowaną ustawą o grach hazardowych w ogóle poddała się działaniu zasad określonych tą ustawą, czy też przeciwnie, zasady te zignorowała i działalność tą prowadziła pomimo, że ani zezwolenia, ani koncesji na prowadzenie kasyna nigdy nie posiadała, ani też nie ubiegała się o nie, a także np. nie doprowadziła do zarejestrowania automatów do gier. A skoro dana osoba ignorowała wszystkie obowiązki wynikające z przepisów ugh, to nie mogła skutecznie powoływać się na to, że samo stwierdzenie technicznego charakteru nienotyfikowanego art. 14 ust. 1 ugh, to uwalniało ją od podporządkowania się pozostałym obowiązkom wynikającym z ugh, w tym konsekwencjom wyrażającym się w powinności powstrzymania się od działań, na które nie uzyskano koncesji. Tym bardziej, że przecież działalność w zakresie organizowania i urządzania gier hazardowych z uwagi, między innymi, na towarzyszące jej ryzyka uzależnień, korupcji i przestępczości, nie mogła być traktowana jako zwykła działalność gospodarcza, a rynek gier hazardowych, jako zwykły rynek gospodarczy, zwłaszcza, że celem polityki państwa było poddanie tego rodzaju aktywności gospodarczej ścisłej regulacji i kontroli, z położeniem szczególnego nacisku na zapobieganie uzależnieniom od hazardu, ochronę konsumentów i ich rodzin oraz zwalczanie przestępczości, w tym zorganizowanej, i innego rodzaju nielegalnej działalności (co jasno i wyraźnie ujawnione zostało w uzasadnieniu projektu do ustawy o grach hazardowych – patrz: druk sejmowy nr (...), a także wynikało z przekazów medialnych). Skoro zaś nietechniczny przepis art. 6 ust. 1 ugh obowiązywał cały czas, to z pewnością skutek niedopełnienia procedury notyfikacji przepisu technicznego art. 14 ust. 1 ugh nie mógł odnosić się do całej ustawy, w tym i do art. 6 ust. 1 ugh i gratyfikować zupełnego braku poszanowania prawa w dziedzinie gier hazardowych, która ze względu na bezpieczeństwo i porządek publiczny wymagało reglamentacji. Bowiem „Wprowadzone ustawą o grach hazardowych zmiany prowadzące do ograniczenia

możliwości prowadzenia działalności gospodarczej na rynku hazardowym, a tym samym, do ograniczenia wolności obywateli zostały ustanowione w ustawie ze względu na konieczność ochrony porządku publicznego oraz moralności publicznej. Nie można dopatrzeć się naruszenia przez ustawę o grach hazardowych zasad demokratycznego państwa prawnego, w tym zasady zaufania obywateli do państwa, zasady pewności prawa czy przyzwoitej legislacji” (patrz: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z siedzibą w W. z dnia 15 lipca 2010 r. w spr. (...) SA/Wa 737/10, publ. Legalis nr 266684)

Jeszcze raz należy podkreślić, że nie wszystkie przepisy ustawy o grach hazardowych miały charakter techniczny i wymagały notyfikowania. Wynikające z przedstawionych w sprawie dokumentów, orzeczeń, zapatrywań, wątpliwości co do obowiązywania przepisów dotyczyły nie wszystkich przepisów ustawy o grach hazardowych, tylko głównie art. 14 ust. 1 ugh. Tymczasem –co wynika z opisu czynów przypisanych-, to stwierdzono, że oskarżeni, w tym i G. G., naruszyli i art. 3 ugh (według którego urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie), art. 6 ust. 1 ugh (stwierdzający, że gry na automatach można prowadzić po uzyskaniu koncesji na kasyno gry), art. 23 ugh (stanowiący m.in., że automaty i urządzenia do gier powinny być przystosowane do ochrony praw grających i realizacji przepisów ustawy), art. 23a ust. 1 ugh (zawierający wymóg rejestracji automatów). Gdyby więc nawet stwierdzić, że oskarżeni mieli wątpliwości co do obowiązywania art. 6 ust. 1 ugh, co jednak wcale nie wynika z wypowiedzi G. G., który wręcz stwierdził, że nie znał ustawy o grach hazardowych i ogólnie był zapewniany o legalności działalności w obszarze gier hazardowych przez przedstawicieli firmy związanej ze wstawionym automatem, to skarżący nie wskazał racjonalnych powodów dla których nie podporządkowano się np. obowiązkowi rejestracji automatu z art. 23a ugh. Bowiem sam wywód, że skoro nie obowiązywał art. 14 ust. 1 ugh, to nie obowiązywał i art. 6 ust. 1 ugh, a za nim i art. 23a ust. 1 ugh, nie podlegał uwzględnieniu. Jeszcze raz bowiem należy stwierdzić, że ustawa o grach hazardowych zawierała wiele przepisów, a stwierdzenie, że jeden z nich nie obowiązywał, nie mogło prowadzić do wniosku, że oskarżeni byli tym samym zwolnieni od respektowania i innych przepisów z tej ustawy. Podobnie jak i za nielogiczny należy uznać wywód, że skoro w omawianej sprawie organizowano gry hazardowe na 1 automacie, to można było to czynić poza kasynem, skoro kasyno wymagało zainstalowania od 5 do 70 sztuk automatów. Bowiem wstawienie takiego automatu jak ten zatrzymany w dniu 17.03.2015r. do sklepu, a nie do kasyna - gdy choćby z danych o karalności wynika rozmiar działalności prowadzonej przez M. W. i to, że dysponował setkami automatów do gier hazardowych, dla których mógł urządzić kilka a nawet kilkadziesiąt kasyn - , to wyraźnie wskazywało na to, że osoby zaangażowane w zorganizowanie gier na zatrzymanym automacie, to działały przy całkowitym zignorowaniu wszelkich przepisów o grach hazardowych, a nie dlatego, że nie dysponowały taką ilością automatów by zorganizować kasyno.

W tym miejscu bowiem należy zauważyć, że sklep (...)G., w którym ujawniono automat do gier hazardowych, był to sklep monopolowy. Oskarżony prowadząc działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży alkoholu musiał sobie zdawać sprawę z tego, że po to by legalnie sprzedawać alkohol to musi spełnić wiele warunków, by to czynić legalnie. A skoro wydzierżawił część powierzchni lokalu, pod znany mu z umowy dzierżawy cel tj. dla zainstalowania automatu do gier, a nadto sprzedawczyni z jego sklepu były zaangażowane w obsługę tego automatu, to też powinien upewnić się czy i gry na tym automacie są urządzone legalnie. Tym bardziej, że to on podpisał listę aktualizacji urządzeń do umowy dzierżawy na podstawie której wstawiono do jego sklepu automat do gier hazardowych bez banderoli z numerem poświadczenia rejestracji. Tymczasem z wyjaśnień G. G. nie wynika by to uczynił. Bowiem poprzestanie na informacjach tylko od osób reprezentujących innych urządzających gry z M. W. na spornym automacie tj. od osób zainteresowanych tym by urządzać te gry i to nawet wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, nie może przekonywać by G. G. dopełnił starannie obowiązku ustalenia czy gry te są urządzone legalnie. A skoro wręcz przyznał on, że zapewnienia, iż zostaną zapłacone wszelkie kary finansowe, to wzbudziły w nim wątpliwości co do legalności tych gier, to ta okoliczność jasno wskazuje, że nie można było zasadnie wywodzić, żeby ten oskarżony działał np. w warunkach kontratu z art. 10§3kks czy art. 10§4kks.

Oskarżony winien był bowiem upewnić się czy organizowanie gier na automacie, który zainstalowano w jego sklepie jest zgodne z prawem. Tym bardziej, że nie zawarł on tylko typowej umowy dzierżawy powierzchni, ale i akceptował cel tej dzierżawy (wskazany wyraźnie w zapisie z umowy), a nawet jego pracownicy wykonywały pewne czynności

przy obsłudze tego automatu, który nie posiadał nawet elementu, który by poświadczał jego rejestrację. Nic też nie wskazuje na to by oskarżony G. G. upewniał się szczegółowo u przedstawicieli firmy wstawiającej automat jakie warunki należy spełnić by gry na tym automacie były urządzone legalnie i czy dochowano tych warunków. A w sytuacji gdy na automatach tych urządzano/prowadzono gry hazardowe, bez koncesji, bez zarejestrowania automatów (co wynika z niekwestionowanych przez strony wyników eksperymentu, oględzin czy opinii biegłego), to naruszano tym przepisy ustawy o grach hazardowych w postaci art. 6 ust. 1 ugh i art. 23a ust. 1 ugh. I już stwierdzenie tych dwóch naruszeń ustawy o grach hazardowych było wystarczające do wypełnienia normy blankietowej przepisu art. 107§1kks i dawało podstawę do przypisania oskarżonemu winy popełnienia takiego czynu jaki przypisał mu sąd I instancji. Tym bardziej, że argumenty z apelacji dotyczące niemożności zastosowania art. 107§1kks w związku z brakiem możliwości skutecznego wypełnienia tej normy blankietowej przepisami ustawy o grach hazardowych, okazały się nietrafne. Bowiem stwierdzenie w świetle powyższych rozważań, że przepis art. 107§1kks był prawidłowo dopełniony przepisem ustawy o grach hazardowych, w postaci art. 6 ust. 1 ugh, to powodowało, że sąd I instancji miał podstawy by przepis blankietowy uznać za wypełniony przepisem z art. 6 ust. 1 ugh i stosować art. 107§1kks. Skoro bowiem zarzut obrazy prawa materialnego z art. 438 pkt. 1 kpk musi odnosić się do błędnego zastosowania lub niezastosowania przepisu prawa materialnego, a sąd I instancji miał podstawy- wobec możliwości wypełnienia przepisu blankietowego choćby przepisem art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych czy art. 23a ust. 1 tej ustawy- by zastosować kwalifikację z art. 107§1kks, to tym samym nie dopuścił się zarzucanego nieprawidłowego zastosowania przepisu prawa materialnego z art. 107§1kks, czyli zarzucanej obrazy prawa materialnego w postaci ww przepisów z ustawy o grach hazardowych.

Trudno też było przyjąć by wymowa relacji G. G., w sytuacji gdy przecież sprawa karna ma za zadanie ustalić czy dany oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo i jaki towarzyszył mu zamiar, była wystarczająca by wykazać, że oskarżony ten nie popełnił zarzucanego mu czynu, gdyż brał pod uwagę okoliczności, które zostały wskazane w apelacji jego obrońcy. Oskarżony G. G. nie odwoływał się ani do treści przepisów ustawy o grach hazardowych ani do tego jak te przepisy, i w oparciu o co, interpretował, a wręcz stwierdził, że nie znał przepisów tej ustawy. A w takich okolicznościach, to nie można zasadnie przyjąć by wykazano dowodami, że to G. G., a nie jego obrońca brał pod uwagę wymienioną w apelacjach treść przepisów ustawy o grach hazardowych, by to oskarżony dokonywał ich interpretacji czy zapoznał się z orzecnictwem sądów czy opiniami dot. urządzania i prowadzenia gier hazardowych i to w czasie przypisanego mu czynu. Dlatego brak realnego wykazania dowodami, że faktycznie oskarżony ten opierał swoje przekonanie o legalności prowadzonej działalności w czasie czynu mu przypisanego na takich przesłankach jakie jego obrońca przedstawił we wniesionej na rzecz tego oskarżonego apelacji, a nadto wobec braku sygnałów w wyjaśnieniach od samego oskarżonego by wiedzę w obszarach dot. regulacji prawnej dot. gier hazardowych, i to tak obszerną jak ta przytoczona w apelacji, posiadał, to stanowi o gołosłowności argumentów z apelacji i czyni wywody obrońcy G. G., którymi chciano wykazać błędne przyjęcie, iż oskarżony popełnił przypisany mu czyn, nieprzekonującymi.

Nadto oskarżony jako prowadzący działalność gospodarczą nie sprostął wynikającym z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej obowiązkom ciążącym na prowadzącym taką działalność w bardzo specyficznym obszarze organizowania gier hazardowych tj. nie upewnił się ponad wszelką wątpliwość, że działalność ta jest legalna, a bezrefleksyjnie zawarł umowę dzierżawy i zaangażował się w urządzenie gier na wstawionym automacie. A przecież osoba która chciałaby legalnie sprzedawać alkohol to też przed rozpoczęciem takiej działalności – co już oskarżonemu doskonale było wiadomo- zobligowana była do zapoznania się ze stosownymi przepisami działalność taką regulującymi i musiała uzyskać stosowne pozwolenia na taką sprzedaż, po spełnieniu i innych określonych warunków. A skoro nic nie wskazuje na to by G. G. w równie pozostającej w zainteresowaniu państwa (co wynikało chociażby z doniesień medialnych), jak obrót alkoholem, dziedzinie organizowania gier hazardowych, zapoznał się z przepisami tą dziedzinę regulującymi i by upewnił się czy zostały dopełnione wszystkie zawarte w przepisach regulujących tą dziedzinę warunki by gry urządzać, to nie można skutecznie wywodzić by zachodziły podstawy do stosowania wobec niego przepisów z art. 10§4kks czy z art. 10§3kks.

Bowiem na nieświadomość karalności nie może powoływać się sprawca czynu, na którym ciążył obowiązek zaznajomienia się z określonymi przepisami w związku z prowadzoną przez niego działalnością w specyficznej, reglamentowanej dziedzinie, którego to obowiązku dany sprawca nie dochował. Tym bardziej, że w polskim

porządku prawnym działalność polegająca na urządzaniu gier hazardowych była działalnością koncesjonowaną, a więc reglamentowaną przez państwo. A w czasie popełnienia czynów przypisanych oskarżonym obowiązywały przepisy prawne składające się na podstawę prawną ich odpowiedzialności tj. art. 107§1kks i art. 6 ust. 1 ugh oraz art. 23a ugh, a część orzecznictwa i doktryny prezentowała pogląd według którego przepis art. 6 ust. 1 ugh winien być stosowany. Treść art. 6 ugh była zaś jasna i wynikało z niej, że prowadzenie działalności polegającej na urządzaniu gier hazardowych jest możliwe wyłącznie w formie określonej spółki, po uzyskaniu koncesji na kasyno. Dla każdej osoby czytającej art. 6 ugh wynikało to w sposób klarowny i czytelny i nie trzeba było- dla zrozumienia tych wymogów- sięgać po wiedzę fachowa dla dokonania wykładni zapisów z tego artykułu. Dlatego w zasięgu oskarżonych, w tym i G. G., – którzy decydując się na działalność związana z organizowaniem gier hazardowych to winni zapoznać się z przepisami działalność taka regulującymi- leżało uświadomienie sobie bezprawności zachowania polegającego na zignorowaniu treści art. 6 ugh czy art. 23a ugh tj. działaniu wbrew przepisowi ustawy ugh, a w konsekwencji karalności takiego zachowania z uwagi na treść art. 107§1kks. Tym bardziej, że przyjęcie do wynajętej przez G. G. części lokalu, automatu, który nie posiadał dowodu jego rejestracji, bez upewnienia się czy spółka wstawiająca automaty ma koncesję, a następnie obsługiwanie jego funkcjonowania przez pracownice oskarżonego- co wynikało z ich zeznań -to wskazywało na naruszenie choćby art. 6 ust. 1 ugh czy art.23a ust. 1 ugh, co oskarżony ten, podejmując się udziału w urządzaniu gier hazardowych na automacie, winien sobie uświadomić. A w takich okolicznościach to oskarżony działał co najmniej w zamiarze ewentualnym popełnienia czynu mu przypisanego.

Dlatego też apelacja dot. osoby G. G. nie podlegała uwzględnieniu.

Natomiast z informacji z K. dot. M. W. wynikało, że był on skazany prawomocnymi wyrokami za przestępstwa z art. 107§1kks, w tym za takie przestępstwa popełnione w warunkach czynów ciągłych z art. 6§2kks. Z dołączonych do akt wyroków wynika, iż M. W. (1) został skazany za urządzanie gier na automatach wbrew przepisom ustawy z 19 listopada 2009r. o grach hazardowych m.in. prawomocnymi wyrokami.:

- SR w G. W.. z 05 lipca 2017r. w sprawie II K 330/17 za czyn ciągły z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks popełniony w okresie od nieustalonego dnia do 19.05.2015r.,

- SR w K. z 03 kwietnia 2017r. w sprawie II K 569/16 za czyn ciągły z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks popełniony w okresie od 19.03.2013r. do 04.11.2015r.,

- SR w B. z 18 września 2017r. II K 29/17 za czyn ciągły z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks popełniony w okresie od 06.09.2014r. do 26.05.2015r.,

- SR w P. z 06 czerwca 2017r. II K 321/16 za czyn ciągły z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks popełniony w okresie od 08.11.2014r. do 26.03.2015r.,

- SR w B. z dnia 16 grudnia 2016r. II K 678/16 za czyn ciągły z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks popełniony w okresie od 01.11.2014r. do 21.07.2015r.

Mając więc na uwadze taką treść prawomocnych skazań zawierających w kwalifikacji czynów przypisanych M. W. art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks, to sąd odwoławczy był zobligowany brać pod uwagę, że doszło już do prawomocnych skazań oskarżonego za czyny ciągłe polegające na urządzaniu przez nich gier hazardowych wbrew przepisom ustawy z 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, w okresie od nieustalonego dnia do 04.11.2015r., skoro czynu przypisanego mu w omawianej sprawie dopuścił się w okresie od dnia 07 listopada 2014r. do 17 marca 2015r.

Przepis art. 17 § 1 pkt 7 kpk nakazuje zaś nie wszczynać postępowania lub wszczęte umorzyć, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone. W treści tego przepisu ujęta jest prawomocność formalna, tj. niemożność zaskarżenia orzeczenia w drodze zwykłych środków odwoławczych, oraz materialna, ujmowana jako niedopuszczalność wszczęcia i prowadzenia kolejnego postępowania, jak i kontynuowania tego samego postępowania już prawomocnie (formalnie) zakończonego. Prawomocne skazanie za czyn ciągły w prawomocnym wyroku rodzi zaś powagę rzeczy osądzonej, co wyklucza przypisanie M. W. kolejnych jednostkowych

tożsamy zachowań kwalifikowanych z art. 107§1kks, z okresów przypisanych już prawomocnymi wyrokami w ww sprawach, a ujawniających się w późniejszym czasie. I to szczególnie w sytuacji, gdy czyn z niniejszej sprawy można potraktować jako element przestępstw z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks popełnionych ww czynami ciągłymi wynikającymi z prawomocnych skazań.

Jak bowiem wynika z opisu czynów przypisanych w wyrokach Sądów Rejonowych w K., w G., w B., w P. czy w B. oraz z opisu czynu z omawianej sprawy, to oskarżony M. W. czynów tych miał się dopuścić jako prezes spółek z o.o. H. F. i (...) poprzez urządzenie gier na automatach w sposób naruszający przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych. Tak więc użycie w tych opisach, że ten sam oskarżony tj. M. W. czynów tych miał się dopuścić w ramach wykonywanej funkcji prezesa ww spółek, to wskazuje, że we wszystkich tych czynach chodziło o wykorzystanie przez niego tej samej sposobności wynikającej z prowadzenia określonego typu działalności gospodarczej polegającej na urządzeniu gier na automatach, w ramach tych podmiotów. Ponadto nie ma tu znaczenia inne miejsce popełnienia czynów, czy urządzenie gier na różnych automatach, skoro można było przyjąć, że w ramach prowadzonej działalności – która nie była przecież ograniczona do miejsc wskazanych w czynach ciągłych przypisanych w ww wyrokach czy w czynie wskazanym w omawianej sprawie-, z uwagi choćby na skalę tej działalności (wynikającej z danych o karalności dot. M. W.), to oskarżony ten obejmował swoją świadomością i zamiarem urządzenie gier na automatach określonego typu w wielu miejscach, co powodowało naruszenie ustawy o grach hazardowych (skoro gry te urządzał w tych przypadkach w określonych warunkach, tj. wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, a w szczególności z naruszeniem art. 6 ust. 1 ugh, bez uzyskania koncesji). Ponadto skoro czyn ciągły może być popełniany w różnych miejscach w odniesieniu do poszczególnych zachowań wchodzących w jego skład, to również ujawniony później czyn, który może być potraktowany jako fragment czynu ciągłego, to może być popełniony w innym miejscu niż miejsce zachowań objętych konstrukcją z art. 6§2kks w zapadłych wcześniej, prawomocnych wyrokach (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2014 r. w spr. III KK 439/13, LEX nr 1427468, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2014 r. w spr. III KK 441/13, LEX nr 1425051). Urządzenie gier wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych na kolejnych automatach, przemawiało za pojawiającym się sukcesywnie u M. W. zamiarem, przy wykorzystaniu analogicznych uwarunkowań, przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania dot. wstawiania kolejnych automatów do kolejnych wynajmowanych w tym celu lokali, w różnych miejscach, co wskazuje na to, że popełniał on tożsame przestępstwa z art. 107§1kks, w tym i to opisane w zarzucie w niniejszej sprawie, „na raty”. Tym bardziej, że poszczególne jego zachowania wykonywane były przy wykorzystaniu podobnego modus operandi, skoro na podstawie umów o najem powierzchni udostępniał automaty do gier wbrew przepisom ustawy i organizował automaty, na których prowadzono gry, przy czym determinowany był osiągnięciem tego samego sprecyzowanego celu. Powyższe dowodzi, że oskarżony M. W. nie podejmował kolejnych zachowań w sposób przypadkowy, ale w sposób zaplanowany i powtarzający ten sam schemat, z wykorzystaniem podobnych okoliczności i sposobności, w ramach prowadzonej tej samej działalności, jako prezes spółek wskazanych w opisach czynów (osądzonych i wskazanego w niniejszej sprawie), stąd czyn zarzucany i przypisany mu w niniejszej sprawie mógł być uznany za element czynów ciągłych przypisanych mu prawomocnymi wyrokami Sądów Rejonowych w G. W.. w sprawie II K 330/17, w K. w sprawie II K 569/16,

w B. w sprawie II K 29/17, w P. w sprawie II K 321/16 i w B. w sprawie II K 678/16 (skoro przez ciągłość należy rozumieć powtarzające się w opisanych zarysach zachowania sprawcy składające się na tą samą działalność przestępczą, kontynuowaną przez M. W. w okresie od nieustalonego dnia do 2015r.) Skoro zaś w realiach rozpoznawanej sprawy zostały spełnione przesłanki powodujące potraktowanie określonego zachowania M. W. z okresu od 07.11.2014r. do 17.03.2015r. jako fragmentu osądzonych już prawomocnie czynów ciągłych (co do których, wobec treści prawomocnych wyroków, sąd odwoławczy nie mógł zignorować tego, że zastosowano w nich opisy i kwalifikacje z art. 107§1 kks w zw. z art. 6§2 kks), to nie było możliwe prowadzenie postępowania co do zachowań podjętych przez oskarżonego w okresie wyznaczonym przez początek pierwszego i zakończenie ostatniego zachowania składającego się na czyny ciągle wskazane w opisach czynów przypisanych przywołanymi wyżej prawomocnymi wyrokami.

Stąd niezbędne było uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt. I i VI w zakresie dot. M. W., przy czym po stwierdzeniu, że zaistniała przesłanka z art. 17 § 1 pkt 7 kpk, to postępowanie karne dot. czynu tego oskarżonego należało umorzyć

(art. 437§2kpk i art. 439§1 pkt. 8 kpk w zw. z art. 113§1kks). Konsekwencją zaś takiego rozstrzygnięcia było obciążenie kosztami procesu w tym zakresie Skarbu Państwa (art. 632pkt.2 kpk).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że wobec stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, nie zachodziła konieczność odniesienia się do pozostałych zarzutów z apelacji a dot. M. W., tym bardziej, że rozważania dot. osoby G. G. co do możliwości stosowania wobec niego art. 107§1kks i przepisów art. 6 ust. 1 ugh czy art. 23a ugh, to są aktualne i co do osoby M. W..

Natomiast wobec tego, że generalnie nie potwierdziły się zarzuty z apelacji obrońcy dot. G. G., to wyrok dot. tego oskarżonego należało uznać za prawidłowy. Skarżący nie przytoczył w apelacji tego rodzaju argumentacji, która uzasadniałaby podważenie prawidłowości rozstrzygnięcia sądu I instancji co do przypisania G. G. sprawstwa w zakresie popełnienia czynu z art. 107§1kks. A to spowodowało, że – po dokonaniu ww korekty zaskarżonego wyroku i umorzeniu postępowania odnośnie M. W.- w pozostałym zakresie na mocy art. 437 kpk w zw.z art. 113§1kks zaskarżony wyrok jako słuszny musiał zostać utrzymany w mocy, w tym i co do orzeczonego przepadku. Przy czym mając na uwadze sytuację finansowo-rodzinną G. G. i wysokość wymierzonej mu kary grzywny, to sąd II instancji zwolnił go od ponoszenia opłaty, a obciążył tylko 1/5 kosztów za postępowanie odwoławcze (art. 624§1kpk w zw. z art. 636§1kpk i art. 633 kpk w zw. z art. 113§1kks).